

Той самий

Микола Зеров

Жив чоловік на цих зелених горах,
На звозах кращого із давніх міст,
Писав і мислив, мав химерний хист
Його столітній оживляти порох.

Чому ж у масових письменських хорах
Затерся він, природжений соліст,
Як розійшовся той яскравий хвіст,
Що світиться по бистрих метеорах?

В природі стільки знаків і заміт:
Держить рисунок листу антрацит
І біла крейда мушлі відпечаток.

Чи ж людська споминка така слаба?
Чи то його, минулих днів остаток,
Пожерти мусила нова доба?

17.07.1931